

Hồi 71

Võ Lâm Dị Phẩm

Thì ra lúc ấy, Doãn Lượng đã nhảy ra ngoài xa hơn trượng, vươn tay ra chộp lấy Chưởng Châu. Lúc ấy nàng ta đang hổ thẹn, đứng khóc lóc. Y liền thuận tay đẩy nàng về phía Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu phản ứng nhanh, kịp thủ thế lại và nhảy lui về phía sau, bằng không người của Chưởng Châu đã bị tan nát rồi. Tuy vậy, áo của nàng vẫn bị luồng gió của lá cờ hất tung, thế là nàng đã phanh ngực hướng về phía Âu Dương Siêu.

Ngượng vô cùng, Âu Dương Siêu không dám nhìn và phải quay mặt đi.

Doãn Lượng vừa dùng tay đẩy lưng Chưởng Châu, vừa điểm vào yếu huyệt cam của nàng, mồm thì cười giọng gian xảo và nói:

- Lại đi! Tấn công đi? Sao không dám tấn công nữa?

Tội nghiệp cho Chưởng Châu, tuy bị điểm huyệt cam không sao nói nên lời được, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, nên nàng hổ thẹn đến mặt tái mét, người run lẩy bẩy.

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm. Chàng bỗng vận khí đờn điền, rú lên một tiếng thật dài, người nhảy lên trên cao ba trượng, múa lá cờ thành một hào quang ngũ sắc, nhằm đầu Doãn Lượng đánh úp xuống.

Doãn Lượng tưởng Âu Dương Siêu tới đây chỉ vì nữ sắc thôi, vì thế thoát tiên y lấy Quyên Quyên ra để uy hiếp. Quả nhiên y thấy Âu Dương Siêu có vẻ hãi sợ thật, nhưng có biết đâu chàng lo âu hộ Quyên Quyên là vì tình bạn chứ không có tình yêu gì ở bên trong hết. Rồi bây giờ y bí quá, lại giở trò cũ, bắt Chưởng Châu để kiểm chế Âu Dương Siêu, và bắt chàng ta phải nhận điều kiện không được nhúng tay vào đại hội Trùng Cửu ở trên Hoàng Sơn nữa.

Y tưởng thế nào Âu Dương Siêu cũng chấp thuận. Ngờ đâu Âu Dương Siêu tức giận vô cùng, không sao chịu nhịn được nữa.

Lúc này Doãn Lượng thấy giáo kế của mình không ăn thua gì, và Âu Dương Siêu lại ở trên cao tấn công xuống, nên trong lúc khẩn cấp này y không sao vận công trả đũa được, và cũng không sao tránh né kịp. Y đành phải lôi áo Chưởng Châu lại và đẩy mạnh một cái để dùng nàng làm mộc chống đỡ thế công của đối phương.

Y tưởng Chưởng Châu thế nào cũng bị chết thay mình dưới thế công lợi hại ấy của Âu Dương Siêu.

Chỉ nghe thấy kêu xoẹt một tiếng thật lớn, một cái bóng vàng phát phới, thì ra cái áo lụa của Chưởng Châu chịu không nổi sức lôi kéo của Doãn Lượng đã rách tan tành và người nàng thì ngã đổ về phía Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy vậy hoảng sợ vô cùng, vội thâu lá cờ lại, nhưng vì mất thăng bằng, khi chàng rớt xuống, thì Chưởng Châu vừa ngã ngay vào lòng mình. Doãn Lượng thấy vậy cười ha hả, còn Chưởng Châu thì hổ thẹn, cứ cúi gục xuống, đầu dí vào ngực của chàng. Chàng càng hổ thẹn thêm mặt đỏ như gấc chín.

Doãn Lượng lại cười ha hả, nói tiếp:

- Tiểu tử giỏi thật. Thủ đoạn quyến rũ đàn bà của người cao siêu lắm. Núi Thiên Trụ này cũng bị người làm cho nhơ nhuốc.

Âu Dương Siêu tức đến run lấy bẫy khê đẩy Chưởng Châu đứng dậy, và cố nén lửa giận mà hỏi:

- Cô nương có bị thương không?

Chưởng Châu không nói được, hai tay cứ che ngực, đầu không dám ngẩng lên, chỉ khẽ liếc nhìn chàng một cái, rồi gục xuống vai chàng mà khóc lóc.

Doãn Lượng càng đắc chí cười hi hí, và lớn tiếng nói:

- Trông hai người du dương thật.

Âu Dương Siêu thấy đối phương càng nói càng bậy, liền dùng sức đẩy Chưởng Châu một cái, mồm thì quát lớn:

- Tiểu bối, ta phải cắt trụi người đi mới được.

Không ngờ chàng chưa kịp ra tay thì Chưởng Châu đã lớn tiếng kêu gọi:

- Mẹ ơi!

Rồi nàng nhảy xổ ngay dưới thung lũng sâu muôn trượng.

Âu Dương Siêu cả kinh, không kịp tấn công kẻ địch nữa, vội nhảy lên cao ba trượng, giơ tay ra chụp một cái, mồm thì nói:

- Ma cô nương không nên làm như thế?

Cũng may là chàng ra tay cứu vừa đúng lúc, nên Chưởng Châu mới thoát chết. Khi xuống tới mặt đất, chàng liền nghĩ thầm:

“Nếu lúc này Chưởng Châu chết, thể nào Doãn Lượng cũng vu oan giá họa cho mình, mà nếu không có người đối chứng cho thì mình sẽ bị mang tiếng suốt đời.”

Nghĩ đoạn, chàng liền cau mày lại, khẽ bảo Chưởng Châu rằng:

- Lúc này cô nương không nên liều lĩnh như thế, chết như vậy sẽ bị mang tiếng. Cô nương hãy nghỉ ngơi điều công vận tức, để tôi trả thù hộ cô cho.

Chưởng Châu khóc sụt sùi, chẳng nói chẳng rằng, chỉ đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu một cái thôi.

Âu Dương Siêu ra hiệu bảo nàng hãy ngồi xuống, rồi chàng quay lại quát lớn:

- Tiểu Diện Vô Thường, người... ủa!

Chàng mới hay Doãn Lượng đã bỏ chạy mất rồi. Chàng tức giận vô cùng, dậm chân một cái, hậm hực nói tiếp:

- Tiểu tử giỏi thật. Nhưng mi chạy sao cho thoát?

Tuy chàng nói như thế, nhưng chàng có biết Doãn Lượng chạy đi đâu?

Chàng liền quay lại hỏi Chưởng Châu rằng:

- Cô nương, đệ nhất phong của núi Thiên Trụ ở đâu thế?

Chưởng Châu không trả lời, chỉ u oán hỏi:

- Thiếu hiệp muốn đi ư?

Thấy nàng rất tội nghiệp, nhưng chàng vẫn thuận mồm đáp:

- Phải, tôi phải đuổi theo Doãn Lượng, để tìm kiếm chị Hai của tôi.

- Chị Hai nào thế?

- Là Ngô Quyên Quyên mà Doãn Lượng vừa nói hồi nãy.

- Ngô Quyên Quyên nào?

- Là người chị kết nghĩa của tôi. Lúc tôi mới ra đời, đã cùng đại tỷ và nhị tỷ kết nghĩa làm anh chị em, và tự xưng là Thần Châu Tam Kiệt.

- Kể ra thiếu hiệp cũng có nhiều hồng phần tri kỷ đấy.

- Chúng tôi chỉ coi nhau như chị em ruột thôi.

- Thế thiếu hiệp coi tôi như thế nào?

Nói tới đó, nàng hổ thẹn vô cùng, cứ cúi gằm mặt xuống.

Âu Dương Siêu ngăn người ra giây lát mới đáp:

- Tôi coi cô nương...

- Thiếu hiệp nên nhớ, tôi là một người con gái còn trinh bạch.

Âu Dương Siêu biết nàng định nổi gì rồi, lo âu vô cùng, vội đỡ lời:

- Phải bây giờ cô vẫn còn trinh bạch mà.

Thấy chàng nói như thế, Chưởng Châu lại khóc hu hu.

Âu Dương Siêu từ khi ra đời tới giờ không hãi sợ một cao thủ nào hết nhưng chỉ sợ là cái khóc của đàn bà thôi. Chàng thấy Chưởng Châu khóc, liền cuống quýt cả lên vội hỏi:

- Tôi nói như thế mà cũng thất lễ với cô nương sao?

- Tôi xuất thân tự chốn danh môn, tuy không phải là khuê các gì, nhưng dù sao cũng là một thiếu nữ trinh bạch, nhưng bây giờ....

- Nhưng bây giờ thì làm sao cơ chứ?

- Bây giờ... tôi đã...

Âu Dương Siêu thấy nàng khóc như cha mẹ chết vậy, bây giờ lại nghe thấy nàng như thế, chàng mới vỡ lẽ, vội đáp:

- Đó là lỗi ở như tên Doãn Lượng, nhưng bây giờ đã chạy mất rồi, cô có khóc cũng vô ích mà.

- Nhưng... tôi đã bị... bị thiếu hiệp...

- Tôi có làm gì cô nương đâu?

- Thân thể của tôi đã bị thiếu hiệp trông thấy hết, tôi còn mặt mũi nào trông thấy người khác nữa?

- Sao cô nương lại nói như thế? Tại hạ...

Chưởng Châu liền ngẩng mặt lên, lớn tiếng nói tiếp:

- Bây giờ tôi chỉ có hai lối đi thôi. Hai lối đi đó tùy ở như thiếu hiệp muốn để cho tôi đi lối nào cũng được.

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như thế càng ngạc nhiên thêm, vội đáp:

- Tuy tôi đến núi Thiên Trụ này, nhưng không phải là tới đây để gây thù gây hận với ai cả. Cô nương cứ yên tâm, nếu cái gì tôi có thể làm được không bao giờ tôi để cho cô nương phải bức mình đâu.

- Thế ra thiếu hiệp đã nhận lời rồi đấy à?

- Nhận lời cái gì?

- Điều thứ nhất, là tôi chết ngay tại chỗ thiếu hiệp không được ra tay ngăn cản.

- Trên thiên hạ này có ai thấy chết mà không ra tay cứu vớt hay không? Cô nương xuất thân từ chỗ danh môn của võ lâm, cô nương lo gì mà chả có ngày trả được mối thù đó? Cô nương hà tất phải đi con đường tuyệt vọng ấy?

- Nếu vậy thiếu hiệp bảo tôi nên đi con đường thứ hai phải không?

Âu Dương Siêu vừa ngạc nhiên, vừa tức cười vội hỏi:

- Con đường thứ hai là đường gì?

- Đường thứ hai là ý định của Ám Tống Vô Thường mời thiếu hiệp tới núi Thiên Trụ này ấy.

- Ám Tống Vô Thường hẹn tôi đến đây có ý định gì?

Chưởng Châu càng hồ thẹn thêm, hai tay ôm ngực, với giọng nói rất khẽ, đáp:

- Ý muốn hoàn thành lời hứa với ông và cha ta.

- Lời hứa gì?

- Tổ phụ tôi không hợp ý kiến với cha tôi liền bỏ đi du ngoạn. Từ chuyến đi ấy không thấy cụ về nữa. Lúc đi, tôi hãy còn nhỏ, còn phải có người bồi bế, nên chưa biết một tí gì hết. Nhưng theo lời Ám Tống Vô Thường nói, thì khi ra đi, ông tôi có nói với Ám Tống Vô Thường là chỉ có một việc không còn nhỏ dại. Ông tôi còn nói, cha tôi Ma Gia Tứ Tướng, mà lại còn bị chết yếu là khác.

Âu Dương Siêu càng nghe càng thấy thích thú, vội hỏi:

- Rồi kết quả ra sao?

- Kết quả lời nói của ông tôi không sai tí nào. Mới ngoài ba mươi, cha tôi đã tạ thế bởi luyện nội công tản khí mà chết, và cũng không làm rạn rở cho Ma Gia tí nào. Sau đó mẹ tôi, vì thương tiếc cha tôi quá, cũng uất ức mà chết theo. Tôi trở thành một đứa con mồ côi cả cha lẫn mẹ, rồi do lão bộc Ám Tống Vô Thường nuôi nấng dạy bảo.

Kể tới đây, Chưởng Châu càng cảm thấy đau đớn nên càng khóc to thêm. Âu Dương Siêu thấy cuộc đời của nàng tội nghiệp như vậy cũng giống như mình, nên chàng nhìn nàng, thở dài một cái và hỏi tiếp:

- Bây giờ Ám Tống Vô Thường đã chết, cũng may là cô đã có thể tự lập được rồi cô không nên khóc lóc như thế nữa.

- Làm gì có chuyện dễ thế? Một người con gái muốn lang bạt giang hồ thật rất khó, huống hồ Ma Gia Tứ Tướng xưa kia lại có rất nhiều kẻ thù. Hơn nữa, tôi lại không biết một tí gì về kinh nghiệm giang hồ cả, nên đối với tôi việc tự lập ấy thật còn khó hơn việc lên trời.

- Cô nương vẫn có thể như trước kia, ở lại trên núi Thiên Trụ này mà qua ngày đoạn tháng cũng được chứ sao?

- Không thể được?

- Tại sao?

- Khi nào tên ma tinh Doãn Lượng kia lại chịu để yên cho tôi? Huống hồ lại còn những tên ma đầu khác?

Âu Dương Siêu nhận thấy những lời nói của nàng rất có lý, chàng liền thở dài một tiếng. Bỗng nghĩ đến lời của Chưởng Châu vừa rồi, chàng lại nói tiếp:

- Vừa rồi cô nương có bảo, con đường thứ hai là lời hứa của Ám Tống Vô Thường với lệnh tổ phụ, vậy nếu việc gì tại hạ có thể làm nổi, tại hạ thế nào cũng sẽ phân ưu giải sầu hộ.

Thấy chàng nói như thế, Chưởng Châu liền nín khóc ngay, mím môi một cái rồi nói tiếp:

- Ám Tống Vô Thường nhận lời với ông tôi là thế nào cũng sẽ hết sức trông nom tôi cho tới khi trưởng thành, và còn kiếm cho...

- Kiếm cái gì?

- Kiếm... kiếm một thanh niên có võ công cái thế, và có đức hạnh nữa để làm...

- Để làm gì?

Chưởng Châu hổ thẹn vô cùng, nhưng vẫn gượng đáp:

- Để tôi gửi gắm cuộc đời.

Âu Dương Siêu không ngờ lại là chuyện ấy, nên chàng cứ ngẩn người ra. Chưởng Châu lại lẩm bẩm nói tiếp:

- Khi cha tôi hấp hối, có nhờ Ám Tống Vô Thường, y cũng lại hứa với cha tôi như đã hứa với ông tôi vậy, nên y mới... hẹn thiếu hiệp đến đây.

Chưởng Châu gượng nói nốt những lời đó, rồi quay mặt về phía tảng đá, chẳng nói chẳng rằng, hình như đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời vậy.

Sự thế xảy ra một cách quá đột ngột, nhất thời Âu Dương Siêu cũng không biết trả lời như thế nào cho phải. Chàng do dự giây lát mới đáp:

- Quả thật tại hạ không biết một tí gì về việc này cả. Tại hạ tới đây cũng chỉ vì việc của cô nương kia thôi. Còn về sự hẹn ước...

Không ngờ Chưởng Châu nghe tới đây liền u oán xen lời nói:

- Nếu thiếu hiệp đã có ý trung nhân rồi, tôi đành xin... gọi chị ấy là chị...

- Không! Không! Cô nương ấy là chị em kết nghĩa của tại hạ, cô nương không nên đa nghi như vậy.

- Nếu thế càng hay?

- Cô nương, việc này không thể giải quyết một cách hàm hồ như thế được. Xin thứ lỗi, tại hạ không thể nhận lời.

Nói xong, chàng quay người định đi, Chưởng Châu không nghĩ gì đến sự xấu hổ cả, đột nhiên quay người lại kêu gọi:

- Hãy khoan! Tôi còn có việc này chưa nói nốt.

Âu Dương Siêu đành phải ngừng chân, quay người lại hỏi:

- Cô nương còn muốn nói gì nữa.

Nàng liền lấy một mảnh áo rách giơ lên che ngực và nói tiếp:

- Thiếu hiệp có biết năm xưa bốn anh em tổ phụ tôi, mệnh danh là Ma Gia Tứ Tướng, đã thống nhất võ lâm gần hai mươi năm, hắc bạch hai đạo đều phải kiêng nể, chính là hai giới cùng tôn làm minh chủ, là nhờ ở cái gì không?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi mỉm cười đáp:

- Trong võ lâm kẻ thắng là mạnh, tất nhiên mấy vị tổ phụ của cô nương đã nhờ ở như có võ công vô địch.

Ngờ đâu Chưởng Châu lại lắc đầu:

- Thiếu hiệp đoán như thế mới trúng có một nửa.

- Chẳng lẽ mấy vị lệnh tổ, ngoài công lực vô địch ra, lại còn có bí quyết gì, hay tà thuật gì rất ác độc chẳng?

- Làm gì có chuyện ấy! Đó là mấy vị tổ phụ của tôi có một vật báu hi hữu mà người ngoài ai ai cũng đều hay biết cả.

- Vật gì thế?

- Tổ phụ tôi ngẫu nhiên đã lượm được một hạt Bội nguyên dưỡng khí tăng công di thần Tính Linh Châu nên mới được nổi danh như vậy.

Âu Dương Siêu chưa nghe thấy ai nói đến hạt châu quái dị và có cái tên dài lạ lùng như thế, nên chàng cau mày lại hỏi:

- Cái gì Tính Linh Châu?

- Phải! Tên nó là: Bội Nguyên Dưỡng Khí Tăng Công Di Thần Tính Linh Châu. Nhưng không phải là trân châu thật mà lại là một thứ Hán Ngọc rất quý và cũng có thể gọi là vua chúa của loại đá quý, nên cái tên Hán Ngọc và Chưởng Châu của tôi là do thế mà nên.

- Ngọc châu thì có gì là quý báu?

Hán Ngọc Quan Âm Ma Chưởng Châu vì mãi nói chuyện nên quên cả xấu hổ, rồi nàng lại nói tiếp:

- Tính Linh Châu có thể giải độc chữa thương.

- Những loại châu báu như thế trong võ lâm cũng thường có luôn. Nếu nhờ nó mà nổi danh, tôi chỉ e...

- Tôi đã nói hết đâu? Không những hạt ngọc châu ấy có thể giải độc cứu thương mà khi đối địch với người, nếu ngậm ở trong mồm thì không sợ hao tổn công lực.

Âu Dương Siêu nghe nói tới đó ngạc nhiên hết sức, bụng bảo dạ rằng:

"Nếu không bao giờ tiêu hao chân lực như vậy, thì thiên hạ còn ai địch nổi nữa?"

Tuy nghĩ thế, nhưng chàng vẫn sợ Chưởng Châu nói hơi quá một chút, nên chàng mỉm cười hỏi lại:

- Lời nói của cô nương có thật hay không?

Chưởng Châu liền nghiêm nét mặt, đáp:

- Không phải tôi nói dối đâu, hễ cứ bỏ hạt ngọc Linh Châu vào mồm, thì tha hồ thiếu hiệp vận dụng chân lực như thế nào cũng không bao giờ hao tổn đến sức khỏe cả. Vì thiếu hiệp sử dụng mấy thành chân lực, Linh Châu lại bổ túc cho mấy thành ấy. Vì vậy, nếu có hạt châu ấy ở trong tay, thử hỏi trong võ lâm này có ai địch nổi không?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát, lại nghĩ tiếp:

"Nếu có hạt châu ở trong mồm thì tất nhiên là thiên hạ vô địch rồi, vì nhất là gặp việc kéo dài trận đấu, đối phương thế nào cũng bị chết mệt. Như vậy đối phương làm sao mà còn gỡ được những thế võ tuyệt tác ra để hạ mình nữa?"

Vì thế chàng. ngẩn người ra, hỏi tiếp:

- Hiện giờ hạt Linh Châu ở đâu?

Chưởng Châu thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tổ phụ tôi với cha tôi khác tính nhau. Tuy là cha con, nhưng ít khi nói chuyện với nhau. Vì thế, tổ phụ tôi không truyền lại hạt châu ấy cho tôi. Ám Tống Vô Thường có hỏi tổ phụ tôi vấn đề đó.

- Thế lệnh tổ nói sao?

- Chỉ Tại Thủy Sơn Trung, Vân Thâm Bất Chi Sứ.

Âu Dương Siêu suy nghĩ giây lát rồi vỗ tay nói:

- Nếu vậy Tịch Linh Châu vẫn còn ở trên núi Thiên Trụ này.

- Vâng! Chính tôi cũng nghĩ như vậy.

- Nhưng núi Thiên Trụ lớn như thế này, biết đâu mà tìm kiếm cho ra được hạt châu nhỏ nhỏ ấy? Và nơi Vân Sơn Bất Chi Sứ mây phủ không trông thấy cha ở chốn nào?

Âu Dương Siêu giơ tay lên gãi đầu rồi nói:

- Khó! Khó lắm! Khó thật?

- Âu Dương thiếu hiệp, nếu thiếu hiệp không muốn nhận kẻ bạc mệnh này thì tôi cũng không dám cưỡng ép, nhưng còn việc tìm ra hạt châu ấy, mong thiếu hiệp hãy giúp tôi một tay.

Tuy vấn đề này rất khó khăn, nhưng Âu Dương Siêu thấy Chưởng Châu đáng thương như vậy, nên chàng cũng thông cảm và bất đắc dĩ đáp:

- Việc này tuy khó thật nhưng tôi vẫn vui lòng giúp cô một tay.

Chưởng Châu nghe nói mới bớt rầu rĩ, liền cúi đầu vái chào một vái:

- Nếu vậy, tôi xin cảm ơn thiếu hiệp trước.

Âu Dương Siêu đang định đáp lễ thì đột nhiên ở trên ngọn núi bị mây phủ kín và ở chỗ khá xa có tiếng rú vọng tới. Tiếp theo đó, lại có tiếng rú khác trả lời.

Âu Dương Siêu với Chưởng Châu đều giật mình kinh hãi.

Tiếp theo đó, tiếng rú cứ nổi lên liên tiếp, đều ở một phương hướng vọng tới, và hình như có mấy người rú kêu chứ không phải là một.

-- o O o --